

Pout' sv. Martina, biskupa a Posvícení kostela

První čtení

Hospodin mě pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu chudým.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Duch Páně, (duch) Hospodinův, je nade mnou,
protože mě Hospodin pomazal,
poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným,
obvázat ty, jimž puká srdce,
oznámit zajatým propuštění,
svobodu uvězněným,
hlásat Hospodinovo milostivé léto
a den pomsty našeho Boha,
potěšit všechny soužené,
zarmoucené na Siónu (obveselit),
dát jim věnec místo popela,
olej radosti místo smutku,
šat jásotu místo malomyslnosti.

Žalm 89 (88), 2-3.4-5.21.22.25+27

Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech.

Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech,
po všechna pokolení hlásat svými ústy tvou věrnost.
Řekl jsi totiž: „Navěky je založena milost.“
Na nebi jsi upevnil svou věrnost.

„Smlouvu jsem sjednal se svým vyvoleným,
přísahal jsem Davidovi, svému služebníku:
Navěky zajistím tvůj rod
a tvůj trůn zbuduji pro všechna pokolení.

Nalezl jsem Davida, svého služebníka,
pomazal jsem ho svým svatým olejem,
pevně ho drží má ruka
i mé rámě ho posiluje.

Má věrnost a láska ho budou provázet,
ve jménu mém zmohutní jeho síla.
On mě bude vzývat: Ty jsi můj otec,
můj Bůh a skála mé spásy.“

Zpěv před evangeliem Jan 13,34

Aleluja.

Nové přikázání vám dávám, praví Pán,
milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.

Evangelium Mt 25,31-46

Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici.

Tu řekne král těm po své pravici: ‘Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.’

Spravedliví mu na to řeknou: ‘Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?’

Král jim odpoví: ‘Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali.’

Potom řekne i těm po levici: ‘Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.’

Tu mu na to řeknou také oni: ‘Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?’

On jim odpoví: ‘Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.’

A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“

Homilie

Drazí bratři a sestry! Slavíme dnes pouť a slavnost výročí posvěcení kostela. Radostnou povahu dnešního svátku krásně vyjadřovali naši předkové v písničce: „O posvícení všechno to voní, tak jako v apatyce. Husa se v troubě peče, sádlo jí ze zad teče... Ten, kdo by nešel na posvícení, ten by byl hloupý přece!“ Tady – v Čechách – říkáme „posvícení“, na Moravě – zase máme „hody“, v církevním liturgickém kalendáři je napsáno „Slavnost výročí posvěcení kostela“. Názvy jsou, jak vidíme, různé, ale všechny vyjadřují jedno jediné – je to den radosti a děkování.

Jaký je důvod této radosti? Písnička zpívá o huse, která se peče v troubě, liturgické texty zase hovoří o chrámu, který stojí uprostřed obce. Obojí dohromady nám chce říci, že se máme čeho najíst a že se máme kde sejít, abychom za to za všechno poděkovali Pánu Bohu.

Bratři a sestry, posvícení je také starobylá slavnost poděkování za úrodu polí a zahrad, poděkování za dary léta. Poděkování za všechno hezké, co jsme přes léto prožili a co jsme mohli udělat. Je to slavnost poděkování i za to, že naši předkové nelenili a vystavěli pro nás tento svatý dům Boží. Je to památka jeho posvěcení. Je to poděkování za Boží ochranu, za dary Ducha svatého, které si tu vyprošujeme.

Moji drazí, kdyby tu byl s námi nějaký pohan, nevěřící, asi by nám moc nerozuměl. Nejspíš by řekl: No, to je toho, že vaši předkové postavili tuhle budovu. Postavili přece také radnici, školy, obchody, poštu, spořitelnu, – a neslaví se každý rok dostavění těch budov. Proč by se měla zrovna u kostela každý rok znovu a znovu slavit památka jeho postavení a posvěcení?

Bratři a sestry, tato otázka není zase tak úplně hloupá. Tato otázka dobře ukazuje na to, že u kostela se jedná o něco jiného, o něco víc, než u ostatních budov a staveb. Ano, my slavíme něco víc než pouhou budovu z kamene a vápna. My tady dnes slavíme živý dům Boží, ve kterém je základním kamenem sám Kristus Pán. A kvádry – to jsme všichni my zde přítomní, to jsou všichni živí lidé v tomto chrámě. To jsme všichni my, protože z nás se skládá farní společenství, a to je vlastně viditelná Církev

Kristova!

Drazí v Kristu, velice si vážíme tohoto Božího domu z kamene, cihly a vápna, jsme opravdu hrdí na své předky, kteří tento kostel dokázali postavit. Jistěže se snažíme zachovat jeho původní krásu, ale současně dobře víme, že krása katolického chrámu vychází směrem od oltáře k lavicím plných lidí. Vždyť prázdný kostel by byl smutný kostel, i kdyby byl postaven třeba z ryzího zlata a ozdoben nejkrásnějšími drahokamy. My všichni zde – živí lidé – to je ta nejkrásnější ozdoba chrámu! Oltář a Boží lid – to jsou dva póly, to jsou dva základy živého chrámu.

Bratři a sestry, v jedné starobylé východní křesťanské bohoslužbě je na závěr krásná modlitba, v níž se kněz loučí s oltářem jako s živým Ježíšem Kristem: „Pokoj s tebou, svatý oltáři Páně! Odcházíme domů a nevíme nikdo, jestli se tu příští neděli zase kolem tebe sejdem. Nevíme, kdo z nás zemře tělem, kdo zemře srdcem, když odpadne od víry. Ale jedno víme: Dnes jsme se sytili z tohoto stolu života pokrmem věčnosti. A proto odcházíme radostně a nebojíme se ani smrti tělesné. Věříme, že až se přestaneme setkávat s Ježíšem zde, setkáme se s ním navěky v jeho království.“

Moji drazí, v této modlitbě je krásně vyjádřen důvod, proč se tu i my shromažďujeme. Je zde vyjádřen důvod, proč tak radostně slavíme každoročně slavnost posvěcení chrámu. Je zde vyjádřen důvod naší posvícenské radosti a veselosti. A tak pojdme se tedy i my radostně přihlásit k našemu Pánu Ježíši, našemu Dobrému Pastýři, který řekl: „Mé ovce nezhynou a nikdo je z mé ruky nevyrve!“ Amen.